

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Αθήνα, 5 Ιουλίου 2007

Δελτίο Τύπου

Ο Συνήγορος του Καταναλωτή **Γιάννης Αδαμόπουλος** απέστειλε στη Γενική Γραμματεία Καταναλωτή τις απόψεις του σχετικά με την νέα πρόταση Οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου «Για την προστασία των καταναλωτών ως προς ορισμένες πτυχές της χρονομεριστικής μίσθωσης, των μακροπρόθεσμων προϊόντων διακοπών, της μεταπώλησης και της ανταλλαγής» [COM(2007)303], με την οποία επιχειρείται αναθεώρηση του προγενέστερου ρυθμιστικού πλαισίου (Οδηγία 94/47/ΕΚ).

Η Ανεξάρτητη Αρχή «Συνήγορος του Καταναλωτή» κρίνει πως η Πρόταση Οδηγίας κινείται με επιτυχία προς την κατεύθυνση της ενδυνάμωσης των καταναλωτών και των δικαιωμάτων τους, ενόψει και της πολυπλοκότητας των νέων και διαρκώς εξελισσόμενων τουριστικών προϊόντων. Η θεσμοθέτηση ενός πλαισίου σύγχρονων, συνεκτικών, ενιαίων και απλών κανόνων ρύθμισης πτυχών της χρονομεριστικής μίσθωσης, των μακροπρόθεσμων προϊόντων διακοπών, της μεταπώλησης και της ανταλλαγής, σε συνδυασμό και με την Οδηγία 2005/29/ΕΚ για τις αθέμιτες εμπορικές πρακτικές συνιστά στην παρούσα φάση ικανοποιητικό μηχανισμό έννομης προστασίας του καταναλωτή, συμβάλλοντας ταυτόχρονα στη δημιουργία μιας υγιούς και ανταγωνιστικής τουριστικής βιομηχανίας. Επιπλέον, καινοτομική είναι η ρύθμιση που αφορά την απόλυτη απαγόρευση κάθε είδους προκαταβολής προς τον έμπορο ή οποιονδήποτε τρίτο, εντός των προθεσμιών άσκησης του δικαιώματος υπαναχώρησης, το χρονικό διάστημα του οποίου καθιερώνεται πλέον στις 14 ημέρες για όλα τα κράτη μέλη.

Οι σημαντικότερες παρατηρήσεις που κάνει ο Συνήγορος του Καταναλωτή επί της ως άνω πρότασης Οδηγίας είναι οι εξής:

1. Θα μπορούσε, να προβλεφθεί επέκταση του χρονικού διαστήματος του δικαιώματος υπαναχώρησης των 14 ημερών στις περιπτώσεις που το δικαίωμα χρήσης επρόκειτο να ασκηθεί σε κράτος διαφορετικό από εκείνο της διαμονής του αγοραστή, δεδομένου ότι συχνά οι συμβάσεις αυτές συνάπτονται κατά τις διακοπές, περίοδο κατά την οποία ο αγοραστής δεν είναι σε θέση να αποφασίσει για την επιλογή του.
2. Με τις προτεινόμενες τροποποιήσεις, ναι μεν η οδηγία θα ρυθμίζει συμβατικές μορφές με ελάχιστο χρόνο δέσμευσης ενός (1) έτους εξασφαλίζοντας έτσι ευρύτερη προστασία, θα μπορούσε όμως σε ειδικότερο ορισμό να προσδιορίζεται το ελάχιστο χρονικό διάστημα της περιόδου χρήσης για την εφαρμογή της οδηγίας. Προτείνουμε

το χρονικό αυτό διάστημα να καλύπτει ένα εύλογο σύνολο ημερών, ούτως ώστε να μην στερούνται από την προστασία οι καταναλωτές που συνάπτουν σύμβαση με διάρκεια μικρότερη της εβδομάδας.

3. Οι καταναλωτές, εντούτοις, μένουν απροστάτευτοι κατά το μετασυμβατικό στάδιο από μονομερείς τροποποιήσεις των συμβάσεων, στις οποίες προβαίνουν συχνά οι πωλητές, αφού έχει συναφθεί η σύμβαση, όταν για παράδειγμα, επιβάλλουν στους χρονομεριδιούχους διαφορετικά βάρη από τα αρχικώς προβλεπόμενα στη σύμβαση, ή τα οποία συχνά δεν ανταποκρίνονται στην έννοια των κοινοχρήστων – λειτουργικών εξόδων. Τα ετήσια τέλη διαχείρισης είναι συχνά υπερχρεωμένα, χωρίς οι ιδιοκτήτες να μπορούν να τα δικαιολογήσουν και χωρίς οι χρονομερισθωτές να γνωρίζουν σε τι εργασίες συνίστανται τα έξοδα αυτά.
4. Το γεγονός ότι μπορεί να καταρτιστεί μία τόσο μακροχρόνια σύμβαση χωρίς δυνατότητα καταγγελίας, κατά τη διάρκειά της, αποτελεί υπέρμετρη δέσμευση του καταναλωτή, ο οποίος, είτε επειδή δεν έχει μείνει ικανοποιημένος από τις παρεχόμενες υπηρεσίες, είτε επειδή δεν επιθυμεί πλέον να επιβαρύνεται με τις ετήσιες δαπάνες κοινοχρήστων – λειτουργικών εξόδων, θέλει να καταγγείλει τη σύμβαση και να αποδεσμευτεί. Το ότι δεν τίγεται η εθνική νομοθεσία ως προς τους τρόπους προσφυγής, μέσω των οποίων ο καταναλωτής μπορεί να λύσει τη σύμβαση, δεν αντισταθμίζει την έλλειψη αυτή. Η έλλειψη αυτή δεν αντισταθμίζεται ούτε από τη δυνατότητα υπεκμίσθωσης ή μεταπώλησης του χρονομεριδίου, όταν αυτή είναι σχεδόν «αδύνατη» λόγω της κακής συντήρησης των μισθίων.
5. Σχετικά με το υπό στοιχείο στ του παραρτήματος I, όσον αφορά τον τρόπο κατά τον οποίο οι καταναλωτές μπορούν να ασκούν επιρροή και να συμμετέχουν στη λήψη αποφάσεων σε θέματα διαχείρισης, ορθότερο θα ήταν να περιληφθούν και διατάξεις που να ρυθμίζουν τη συμμετοχή και της ξενοδόχου εταιρίας στη *γενική συνέλευση των μισθωτών*, ώστε να περιοριστούν φαινόμενα που παρατηρούνται, κατά τα οποία η εκμισθώτρια εταιρία συμμετέχει στις γενικές συνελεύσεις για τα χρονομερίδια που δεν έχει εκμισθώσει, με αποτέλεσμα να συγκεντρώνει η ίδια την πλειοψηφία και να λαμβάνει σχεδόν μονομερώς τις αποφάσεις.